

borravalót hagy nekik, mert ő maga tetőtől talpig betegséggel s a gyűlölet gennyével van tele, s ez szinte fröccsen minden szempillantására és mozdulatára. Csak erre költ, hogy este itt jóllakik és fölmelegszik, azonkívül állati és konok ragaszkodással őrzi pénzét.

A pincérlányok egykedvűen túrik durvaságait, hozzák neki a mégforróbb levest. Szinte reszket, amikor eszik. Ismerem jól az érzést: ha így át van fagyva és át van éhezve az ember, szinte a könnyek indulata tör rá. Enni: ez is halálosan komoly, súlyos és nagy dolog itt lenni a mélyben!

(Folyt. köv.)

Ijjas Antal.

TŰZ TAMÁS:

TESTVÉREIM, HIGGYÉTEK EL...

Én nem vagyok se egyszerűbb, se több;
elomló lobbanás a föld színén,
a csillagoknál nem vagyok különb
s a fűszálakhoz úgy hajlok le én,

hogyan kék szememben égi tükröt látnak.
Az erdőben ha egymagam bolyongok,
bizalmas szókat suttogok a fáknak
s csak látnátok, hogy mennyire szorongok

az őzekért, ha jó a durva tél.
Elmondom néktek azt is, hogy ma sírtam.
A dombtetőn süvöltve szállt a szél
s egy kék koporsót néztem lenni a sírban.

Sokszor ha némán rámborult az este,
nem vonzott már az álom és az éj,
szemem az ablakok tüzét kereste
s ott tündökölt a lágy fehér karéj

az asztalon s a gyermekek kezében...
higgyétek el, hogy testvérem a föld,
a fű, a fák s a csillag fönn az égen
s hogy nem vagyok én senkinél különb.